

predvídať, že poškodený skočí mu s voza p r i a m o d o a u t a. Na takú nesmyselnú neopatrnosť poškodeného nebol by musel myslieť obžalovaný ani vtedy, keby bol zbadal, že voľakto volá poškodeného, aby sostúpil s voza. Neobťažuje tedy obžalovaného neopatrnosť preto, že nezastavil auto pri stretnutí sa s povozom pred skokom poškodeného a že nevyhýbal vozu na takú vzdialenosť, aby poškodený vôbec nemohol skočiť do dráhy auta. Čo sa však týka tej okolnosti, že obžalovaný išiel podľa okolnosti prípadu nedovolenou rychlosťou, táto nie je v príčinnej súvislosti so smrťou poškodeného, lebo tento skočil náhle do auta, bol by mohol tedy utrieť smrteľný úraz aj vtedy, keby obžalovaný bol viedol svoje auto menšou rychlosťou, než ktorou išiel. Nežze tedy vyrieknuť, že obžalovaný zapríčinil svojou nedbalosťou smrť poškodeného. Preto mýlili sa sudy nižších stolíc, keď uznaly obžalovaného vinným z prečinu usmrtenia človeka. Najvyšší súd tedy vyhovel zmätočnej sťažnosti, pokračoval podľa § 33 odst. 1 por. nov. a oslobodil obžalovaného od obžaloby.

Čís. 5183.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 17 čís. 1 al. 2 zák. na ochr. rep. stačí již přistoupení za člena sdružení státu nepřátelského, znal-li pachatel podvratný účel sdružení vytčený v § 17 čís. 1 al. 1 cit. zák.; další vlastní činnosti k tomuto způsobu trestného činu sdružování státu nepřátelského třeba není.

Trestně-právní činnost pachatelova při tomto způsobu deliktu končí teprve jeho vystoupením ze sdružení a teprve od této doby může počítí běh lhůty promlčecí; nezáleží na tom, že spolek již nevyvíjel té činnosti, pro kterou od počátku měl nebo později nabyt povahy tajné organizace, trval-li jen právně i fakticky, aniž od podvratných snah upustil.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1935, Zm I 447/33.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 14. března 1933, jímž byli obžalovaní R. P., E. K. a obviněný E. S. podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěni obžaloby pro přečin podle § 17 čís. 1 zák. čís. 50/23, příp. pro provinění podle § 3 zák. čís. 48/31 sb. z. a n. a § 17 čís. 1 zák. čís. 50/23 sb. z. a n., takto právem: Zmateční stížnosti se vyh o v u j e a napadený rozsudek se zrušuje jako zmatečný. Obžalovaní 1. R. P., 2. E. K., 3. E. S. jsou vinni, že všichni tři, znajíce účel tajné organizace »Nationalsozialistischer Jugendverband« v G., podvraceti samostatnost Československé republiky, k ní přistoupili a v ní jako členové setrvali až do dubna 1932. Tím spáchali přečin sdružování státu nepřátelského podle § 17 čís. 1, al. 2 zák. na ochr. rep.

Z d ů v o d ů:

Obžaloba vinila obžalované ze dvou trestných skutků: jednak, že založili v G. tajnou organizaci, jejímž účelem bylo podvraceti samo-

statnost a ústavní jednotnost Čsl. státu (§ 17 čís. 1, al. 1 zák. na ochr. rep.), jednak že k organizaci takové, znajíce její účel, přistoupili, s ní se stýkali a její činnosti se zúčastnili (§ 17 čís. 1, al. 2 zák.). Rozsudek osvobozuje obžalované jedině ve směru přečinu podle § 17 čís. 1, al. 2 zák. na ochr. rep., o zažalované trestné činnosti »založili« se ani v osvobozujícím výroku, ani v důvodech vůbec nezmiňuje. To platí i o styku. Zmateční stížnost státního zastupitelství, uplatňující důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5, 9a) a 9b) tr. ř., rovněž ponechává zažalovanou činnost zakladatelskou, jakož i styk bez povšimnutí, její výtky mají význam a vztah jen pro skutkovou podstatu přístupu ke sdružení státu nepřátelskému a účasti na jeho činnosti. Jest jí přisvědčiti.

Rozsudek bere za prokázáno, že místní skupina »Nationalsozialistischer Jugendverband v G.« udržovala styky s ústřednou této organizace v O., že spolek J. V. se zabýval proti stanovám činností politickou, a projevuje v písemnostech při domovní prohlídce zabavených touhu, aby někdy došlo k odtržení Němci obývaného území od Čsl. republiky a spojení jeho s »třetí říší německou« a že byl v ideovém spojení s NSDAP. v Německu a jejím vůdcem Adolfem Hitlerem. O obžalovaných zjišťuje rozsudek, že byli členy tohoto spolku, při čemž P. byl v r. 1929 a K. v r. 1930 předsedou, S. od r. 1929 do r. 1932 zapisovatelem, a že vzhledem k této příslušnosti ke spolku po delší dobu a k význačným funkcím, které v místní organizaci J. V. zastávali, znali uvedený tajný účel spolku, t. j. propagovatí spojení všech Němců v jednu říši.

Tento zjištěný skutkový stav odpovídá zákonným znakům přečinu podle § 17 čís. 1, al. 2 zák. na ochr. rep., což rozsudek též výslovně přiznává ohledně skutku obžalovaných, spáchaného před r. 1930. Osvobozuje však všechny z důvodu, že prý nebylo vyvráceno jejich tvrzení, že v r. 1930 a 1931 uvedený spolek kromě tanečního věnečku, pořádaného na podzim 1931 za účelem získání prostředků na zaplacení dluhů, nevyvíjel žádnou činnost agitační a propagační a že obžalovaní ani osobně v uvedeném směru v těchto letech vůbec činní nebyli, takže v době zahájení trestního řízení uplynula již jednorozční promlčecí lhůta a jsou prý dány i ostatní podmínky promlčení.

Zmateční stížnost důvodně uplatňuje pochybení nalézacího soudu při výkladu práva hmotného s hlediska zmatku podle § 281 čís. 9a) tr. ř. Ke skutkové podstatě přečinu podle § 17 čís. 1, al. 2 zák. na ochr. rep. stačí již přistoupení za člena sdružení státu nepřátelského, znal-li pachatel podvrtný účel sdružení vytčený v § 17 čís. 1, al. 1 cit. zák. Další vlastní činnosti k tomuto způsobu trestného činu sdružování státu nepřátelského třeba není, jak plyne z toho, že zákon (§ 17 čís. 1, al. 2) uznává přistoupení k takovému sdružení za samostatný způsob spáchání tohoto trestného činu a klade jej na roveň styku se sdružením, účasti v činnosti sdružení nebo podpoře sdružení (i jeho členů) v podvrtných snahách. Trestně právní činnost pachatelova při tomto způsobu deliktu končí teprve jeho vystoupením ze sdružení a teprve od této doby může počítí běh lhůty promlčecí (rozh. čís. 4935 sb. n. s.). Nalézací soud zjistil, že veškerá činnost spolku »Nationalsozialistischer Jugendverband« v G. byla nařízením okresního úřadu v L. zastavena počátkem dubna 1932 a že obžalovaní K. a S. byli členy, případně funkcionáři to-

hoto spolku a že obžalovaný P., který byl v roce 1929 předsedou spolku, v roce 1931 vstoupil do národní socialistické strany dělnické, že však v roce 1932 měl s K. a S. schůzku, aby se s nimi poradil, jak by bylo možno krýti dluhy spolku z dřívějších let. Podle zjištění rozsudkových znali obžalovaní, jak již uvedeno, podvratný účel spolku a zůstali jeho členy až do zastavení jeho činnosti. Proto pochybil právně nalézací soud, pokud zprošťuje obžalované proto, že v době promlčení, čítané nazpět ode dne prvního stíhacího úkonu, sami nebyli činní v tom směru, že by byli použili došlých přípisů a oběžníků k agitaci a propagaci k účelům v rozsudku uvedeným. Je dále právně nezávažno, že spolek podle zjištění rozsudkových v letech 1930 a 1931 nevyvíjel té činnosti, pro kterou od počátku měl nebo později nabyt povahy tajné organizace po rozumu § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep., rozsudkem jasně zjištěné, když je jisto, že spolek právně i fakticky trval až do zastavení své činnosti v dubnu 1932 a nebylo ani tvrzeno a tím méně prokázáno, že by spolek od podvratných snah byl upustil. Zmateční stížnosti bylo proto vyhověti již s hlediska uplatňovaného zmatku podle § 281 čís. 9a) tr. ř., aniž bylo třeba zabývat se ostatními jejími výtkami, napadený rozsudek zrušiti a na podkladě skutkového stavu zjištěného soudem nalézacím uznati hned ve věci samé. V souzeném případě nebylo třeba obžalované uznati vinnými též pro účast v činnosti sdružení, protože členství ve spolku, založené přistoupením ke sdružení, zahrnuje v sobě zpravidla také tento způsob spáchání, samostatně možný pro nečlena.

Čís. 5184.

Obžalovaný nemusí žádati o doručení rozsudku písemně; stačí, projeví-li před ohlášením zmateční stížnosti nebo při něm nebo vůbec ve třídní lhůtě po vynesení rozsudku jasným způsobem u soudu žádost o doručení rozsudku (sdělením zapisovateli při zahájení následujícího líčení).

(Rozh. ze dne 10. ledna 1935, Zm I 1242/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu v Chebu ze dne 19. října 1934, jímž byla zamítnuta jeho zmateční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 13. září 1934, napadené usnesení zrušil a uložil nalézacímu soudu, aby doručil obhájci obžalovaného opis rozsudku a, provede-li obžalovaný zmateční stížnost, s ní po zákonu jednal.

D ů v o d y :

Napadeným usnesením byla zmateční stížnost obžalovaného zamítnuta z důvodu, že, byvši pouze ohlášena, nebyla ve lhůtě § 285 tr. ř. provedena (§ 1 čís. 2 zákona čís. 3/1878 ř. z.). Stížnost právem namítá, že osmidenní lhůta k provedení zmateční stížnosti obžalovaného nezačala ještě běžeti, poněvadž obhájce obžalovaného žádal včas za opis rozsudku, jenž mu však dosud nebyl doručen. Podle vyjádření zapiso-